

til, at han — om sygdommen ikke havde knækket ham — kunne have levedejgjort denne koncentrerede sum af erfaringer i arbejdet for at løse de mange krævende opgaver forude. Gennem alle de mindeord, der er sagt og skrevet om Edvard Sørensen, går respekten for hans enestående flid som den røde tråd, og ikke mindst her i tinget vil han blive husket som manden, der aldrig veg tilbage for selv de hårdeste arbejdskrav, hvis en sag skulle undersøges til bunds eller forhandles gennem mange led; men det forklarer ikke alene hans betydning og indsats i det offentlige liv.

Edvard Sørensen havde fra sin første dag i folketinget og gennem alle årene derefter en stærkt udviklet sans for at samle kræfterne om de opgaver, hvor han kunne gøre mest nytte. Det var ikke tilfældigt, at det blev den del af lovgivningsarbejdet, som vedrørte de love, der gav kommunerne deres vanskeligste administrationsproblemer — med skattelovene i spidsen.

Så grundigt havde han nemlig arbejdet kommunalt i de år, der gik forud for hans indtræden i folketinget, at han, da han blev medlem i 1929, også selv fandt naturligt, hvad hans partifæller anså for givet, at hans domæne måtte blive skattelovene og andre love, som korresponderede med kommunernes arbejde.

Det betød ikke, at Edvard Sørensen blev en ensidig specialist, eller at han satte skyklapper for øjnene.

Den almene politiske interesse, han havde med fra deltagelsen i arbejdet i ungdomsorganisationerne, førte ham også ind i tillidshverv, der lå ved siden af hans faglige hovedgerning. Jeg kan eksempelvis nævne hans flerårige gruppeformandsarbejde og hans indsats i det udenrigspolitiske nævn;

